



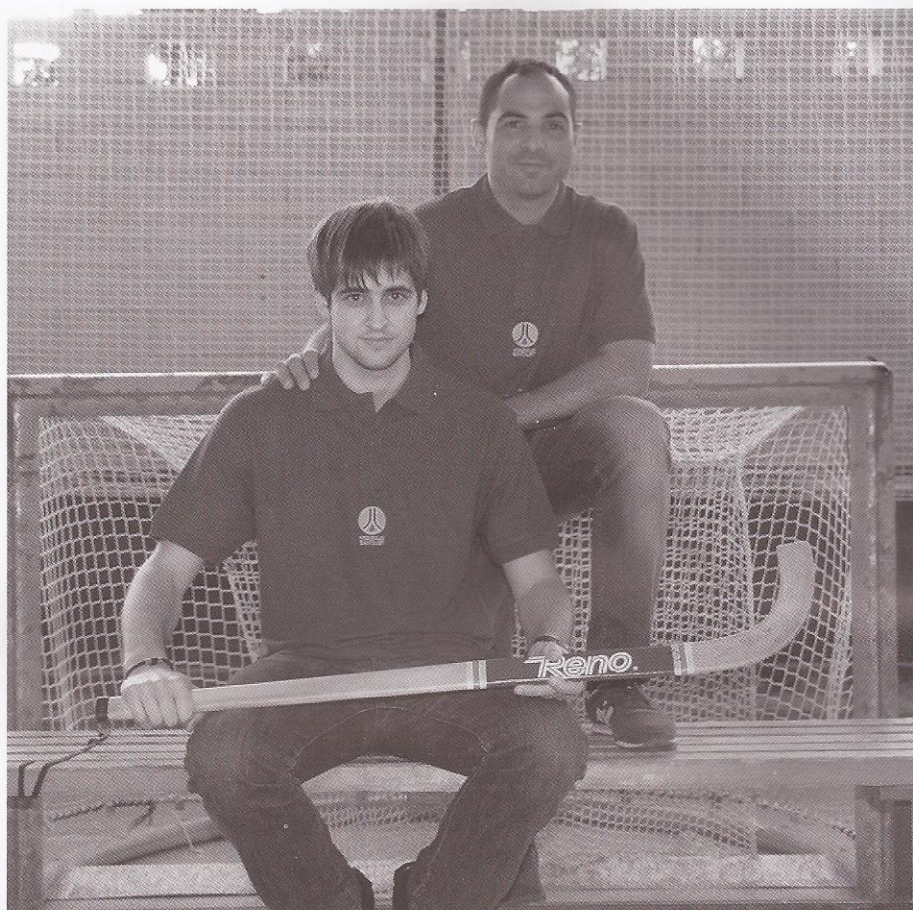
La salvació del Nacional Catalana vista des de dins

Aquest mes entrevistem dos dels artífexs de la salvació a Nacional Catalana (divisió més alta de l'hoquei català), l'entrenador Carles Marín i el capità David Candamí. El Carles porta més de 10 anys vinculat al club com a entrenador i coordinador i agafa les regnes de l'equip a meitat de l'actual temporada. El David, després de passar un any sabàtic, torna a agafar l'estic de la mà del Senior de l'HC Sant Just, un equip que, a manca de 9 partits, va aconseguir 6 victòries claus per assolir l'objectiu. La gesta cobra més importància si tenim en compte que, quan només quedaven 27 punts en disputa, eren últims a 11 punts de la salvació.

- Quins objectius us vau marcar a principi de temporada?

Carles Marín: Salvar la categoria. Sabíem la dificultat que hi havia, érem molt realistes i sabíem que patiríem. Al final, ho hem aconseguit. A més, aquest equip té una peculiaritat important: la planificació de l'any passat era per a un equip que havia de jugar en una categoria inferior, la Segona Catalana. El Vic va renunciar a la seva plaça de Nacional Catalana i ens la van cedir a mitjans de juliol. El primer que vaig pensar llavors va ser: "Tenim un problema", perquè era difícil competir en aquesta categoria amb els jugadors que teníem. Vam aconseguir fer un equip nou de dalt a baix. Als jugadors els he dit que, al final, hem aconseguit jugar com un equip.

David Candamí: Amb els companys vam començar de zero, no havíem jugat mai junts. Va ser complicat perquè cadascú venia d'una escola diferent amb visions diverses de l'hoquei. Compenetrar-se a la pista va ser complicat, més quan els resultats inicials no acompanyaven. Hi ha hagut algun moment crític al vestidor.



En Carles (dret) i en David, orgullosos d'haver aconseguit la salvació a Nacional Catalana

- A la jornada 22 aconseguíu la primera de les 6 victòries a la pista del Palafrugell. Quin canvi de dinàmica es dona?

C.M.: Realment, al principi de la segona volta ja es dona aquest canvi de dinàmica arribant a competir, però no guanyar, amb els primers classificats. Vam fer un dels millors partits de la temporada a Palafrugell aconseguint el premi de la victòria, tot i ser una pista molt difícil i tenir complicacions. Recordo que el David es va lesionar als 4 minuts i a la banqueta tenia un juvenil i un júnior. Vam fer el partit amb 5 jugadors i al final del partit n'hi havia que no podien físicament i vam acabar dins l'àrea rebent pilotades.

D.C: Coincideixo amb ell, el canvi de dinàmica es dona a principis de la segona volta quan el Carles agafa l'equip i es veu que podem competir amb els equips de dalt. Això va fer canviar la mentalitat de tots els jugadors, de veure que individualment ningú no podia solucionar un partit i que la manera de complir els objectius era la cohesió i la unitat. Al final és quan l'equip no només juga bé sinó que té el premi de la victòria.

- Entenc que el canvi de dinàmica ve també gràcies al canvi d'entrenador.

C.M.: Personalment, crec que la tasca del Xavi a la primera volta era una

feina ben realitzada, però a vegades hi ha moments en què has de fer canvis. Crec que el principal problema de l'equip era a nivell psicològic. Trencar la dinàmica de mals resultats tot i jugar bé ha estat el factor de canvi. El reemplaçament d'entrenador el vaig decidir jo com a coordinador i va ser una decisió sumament complicada.

D.C.: En part sí, però també gràcies als jugadors que mica en mica ens vam adonar que havíem de ser molt més comprensius entre nosaltres, sacrificar-nos pel benefici del grup.

- Es fitxa algun jugador a meitat de temporada?

C.M.: Sí, un parell. Vam fitxar un porter, l'Oriol Manzanero, un extècnic del club que ens ha donat un rendiment molt alt els últims partits. També es va incorporar l'Eudald Bonet, que venia d'haver jugat a l'OK Lliga i Sub-23 del Vilanova.

- Tornant la mirada enrere, quan teníeu la salvació a 11 punts: creieu factible la salvació?

C.M.: Jo, l'únic que vaig demanar als jugadors des que vaig agafar el grup va ser que, estiguéssim en la situació que estiguéssim, no podien baixar ees braços fins a l'últim partit. Sabíem que el club havia fet un esforç molt gran, que els nanos de la base venien a veure els

partits i el que no podíem fer era relaxar-nos. Després, els resultats ens posarien en la posició que ens mereixeríem. Sé que els jugadors ho han donat tot, si després baixes no els pots recriminar res, al contrari. *Chapeau* per ells.

D.C.: La veritat és que es veia molt complicat, però fins que matemàticament no descens has de confiar en les teves opcions. No ens marcàvem la pauta de la salvació sinó la de guanyar el següent partit. Sabíem que la salvació es jugava al final quan havíem de jugar amb els equips de baix. Ara, érem conscients que havíem de fer una sèrie de canvis en la mentalitat de l'equip que vam saber fer.

- Quin paper ha tingut l'afició en el miracle de la salvació, que va arribar a desplaçar-se en massa en autocar a Bell-Lloc a l'última jornada on us jugàveu la salvació?

C.M.: Els jugadors s'han sentit molt recolzats. Ara et parlaré més com a coordinador que com a entrenador: a nivell de club, el Sènior és important dins la formació per a la gent jove del club, que siguin un mirall per a ells; poder gaudir del nivell més alt de l'hoquei a nivell català ha fet que els més petits i l'afició vingui a La Bonaigua a veure'ns.

D.C.: Jo que ho he viscut, crec que ha sigut bàsic, tant el suport de la Junta com el de l'afició que a tots els partits a

casa venien malgrat que no vam guanyar un partit a casa fins a la segona volta, una cosa que ens feia ràbia als jugadors. No poder brindar una victòria a l'afició era una de les coses que generaven angoixa a l'equip. D'alguna manera, l'afició ha ajudat que l'equip estigui on està, més quan a l'última jornada ens va acompanyar una pila de gent que ens va animar des del minut 1 i que va propiciar que remuntéssim aquell partit que perdiem per 3-0 a la segona part.

- Quin és l'objectiu per a la temporada vinent?

C.M.: Evidentment que l'objectiu és consolidar l'equip a Nacional Catalana, si pot ser estar entre els 6-7 primers de la lliga perquè no vull tornar a passar-me la temporada patint, però algun any m'agradaria posar-li a la Junta el problema de pujar a Nacional Espanyola. A mi em van posar el problema de fer un equip competitiu per a Nacional Catalana, m'agradaria poder tornar-lis-ho d'aquesta manera (riu). Tot i això, és un pas molt complicat perquè has de quedar primer de lliga i després augmentar el pressupost.

D.C.: L'objectiu principal segueix sent el mateix, amb la diferència que ara tenim un equip que s'ha rodat un any i que té una experiència per aprendre dels errors. Volem consolidar-nos en aquesta categoria i tirar el més amunt possible.

Dues incorporacions per consolidar l'equip a Nacional Catalana

El Sènior de l'Hoquei Club Sant Just ha tancat dos fitxatges molt il·lusionants de cara a la temporada vinent. Són en Pol Macià, provinent del Barça amb el que ha jugat a Nacional Espanyola i la Categoria Sub-23, i l'Alejandro Polo qui ve procedent del Sant Cugat. En paraules del seu tècnic, el Carles Marin, els dos joves jugadors milloraran l'aspecte ofensiu d'un equip que ronda una mitjana d'edat propera als 23 anys. Tot i tenir l'objectiu de mantenir-se en la categoria, ni jugadors ni l'entrenador descarten competir per assolir fites majors. La plantilla queda tancada amb aquestes dues incorporacions i ja només queda donar el tret de sortida a la temporada a partir de setembre.



Jordi Galorera (president), Alejandro Polo, Pol Macià i Carles Marin, d'esquerra a dreta

Foto: Sebastià Elias